

jsem zkušený letec. Vyšplhal jsem do kokpitu, jako bych celý život nedělal nic jiného, a uvelebil se na pilotní sedačce. Svůj námořnický vak jsem odložil za sebe.

Ke své nesmírné úlevě jsem zjistil, že vnitřek kabiny se docela podobá ikarusu. Přišla mi dokonce trochu prostornější. Zato obrovská palubní deska mi trochu naháněla strach. Obsahovala daleko víc přístrojů, než jsem znal z tátova letadla.

Nějak to zvládnou, pomyslel jsem si. S každým strojem se v podstatě létá stejně. Co by se mohlo stát?

Jenže okamžitě se někde vzadu v mé hlavě ozval jízlivý tichý hlásek: *Může se porouchat motor, zaseknout podvozek, možná se dostaneš do turbulencí, dojde ti palivo a rozplácneš se o skálu. A to je jen pár příkladů.*

Rychle jsem katastrofické myšlenky zahnal a z otevřeného okénka zamával dvojčatům. „Díky za pomoc. Bez vás bych to nikdy nezvládl.“

Cookie na mě mrkla a usmála se. Usmívala se vlastně skoro pořád. A vypadala přitom dost dobře.

Sáhl jsem po madle dveří, abych je zabouchl, ale Mojo je přidržel. Překvapeně jsem se na něj podíval. „Co ještě chceš?“

„Poletíme s tebou,“ oznámil Mojo, zatímco Cookie se

dál klidně usmívala. „Tohle je nebezpečná země. To už jsem ti přece říkal. Kluk jako ty bude potřebovat pomoc a doprovod.“

„Přece mi nemůžete jen tak vlézt do letadla!“

Ale bohužel mohli. Než jsem se zmožil na další protesty, hodil mi Mojo svůj obrovský batoh. Nezbylo mi nic jiného než ho chytit. „Proboha, co v něm máš? Vždyť váží snad tunu!“

„Jen to nejnnutnější, co tak člověk potřebuje k životu na ulici.“ Vyšplhal se do kabiny, Cookie těsně za ním. „Hm, je tady docela těsně.“

„Taky je to malé sportovní letadlo. A navíc jen pro dva. Tři lidi se do něj nevejdou.“

Dvojčata ovšem měla jiný názor a vmáčkla se na sedadlo vedle mě. „Bezva!“ rozplýval se nadšením Mojo. „Tolik tlačítek a kontrollek pohromadě jsem ještě neviděl.“

„Na nic nesahej!“ napomenul jsem ho a zkusil se v tolika přístrojích zorientovat. Měl pravdu, tlačítek, páček a ovladačů bylo nějak moc. Některé jsem ale hned poznal. Například gyroskop, kompas, otáčkoměr, palivoměr, tachometr, ukazatel tlaku a teploty oleje. Ovšem zbytek mi vůbec nic neříkal. Usoudil jsem, že to budou nějaké zbytečné vychytávky, se kterými nemusím ztrácet čas.

Však ono to půjde, dodával jsem sám sobě odvalu. Ještě než jsem se přichystal ke startu, zkontroloval jsem svoje cestující. V těsné kabině bylo cítit, že by oba potřebovali pořádnou sprchu. To jsem jim ovšem taktně neřekl. Místo toho jsem se zeptal: „Takže to myslíte vážně? Opravdu chcete leteť se mnou?“

